

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ένατον μετόπισθεν χρόνον
'στην γην εδρεύομεν των Παρθενώνων.

'Ενηακόσια τέσσαρα και χίλια,
πού θα 'βρουν λαοί με πετραχίλια.

Τών ὄρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὡ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο .

Πὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α λ ' σ τ ὀ χ έ ρ ι .

Εἴκοσι κ' ὀκτώ Φλεβάρη
κ' ἡ Μίς Δούγκαν θ' ἀριάρη.

Πούντος ὀκτακόσα πέντε και τράντα,
Τζώρτζη τῆς Κερκύρας, σάκω και νταγιάντα.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.— Βουλὴν τὴν παμμακάριστον,
τὴν ἀληθῆς εὐχάριστον,
δεῦτε και νῦν ὑμνήσωμεν
και ξαναπροσκυνήσωμεν.

Δεῦτε κ' ἔμετε, βρὲ Περικλή, νὰ κάνωμε καρτέρι...
Παρασκευὴ και Σάββατο σωτήριο νικητήριο.
Παρασκευὴ και Σάββατο καινούργια ξεφαντώματα
κ' ἐπίθεσις και πόλεμος ἔως 'στὰ ξημερώματα.

'Ἐρχινη μπόμπις δυναταίς μὲς 'στῆς 'Αρχῆς τὰ κάστρα
κομματιῶν βουλιμιάς,
και μὲς 'στὸ Βουλευτήριο δὲν ἀναθε θερμάστρα
γιὰ τὴν οἰκονομία,
κ' ἔλεγον τουρτουρίζοντες οἱ ρητορές μας βλοί
πὼς ἔτσι μόνον θὰ γενοῦν στρατεύματα και στόλοι.

Μοῦτρα πολλὰ κ' ἐρίτιμα
ἐμπιστοσύνης ζήτημα
μέχρι τῆς πρώτης χαραυγῆς ἀγρυπνα τὰ κρατεῖ
και μόνον δι' ἀγρυπνιῶν σκαρπώνονται στρατοί.

'Ο Χατζίσκος κάθε τόσο τὸ κουδοῦνι του βροντᾷ,
ὅμως μάγεται δεινός
Γούναρης ὁ Πατρινός,
και πρὸς Γούναρην ἀμέσως Γουναρῆς ἀπάντη.

Συνεδρίασις μεγάλη,
κ' ἦτο τρίτη πρωινή
ὅταν ἔξαρνα τοῦ Ράλλη
μὲς ἐξύπνησε φωνή.

'Αρχηγοί, κ' ὁ Μήτσος λείει δίχως σχήματα πολλά,
πάρετε 'στὰ χέρια σας
τὰ σοφὰ τεφτέρη σας,
γιὰ νὰ 'δοῦμε τέλος πάντων τίνοι εἶναι τὰ καλά.

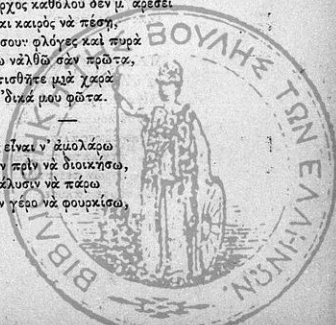
'Οταν ἦμου 'στὸ Κουβέρνο μὲς 'στῆς τόσους μου σκοτούρακι
ἄφησα και γιὰ τὸν Κόντε μερικαῖς μανιφουτούρακι,
πλὴν ἐκεῖνος δὲν τῆς θέλει και 'δικαίος του ξεφουρνίζει
και μ' αὐταῖς μὲς δαυμονίζει,
και ζητεῖ ζῶνι νὰ δώσῃ 'στην Κυβέρνησι τὴν φόρμα
μὲ 'δικὰ του γιατροσόφια.

'Εκοπίσας ν' ἀφήσω γιὰ τὸν Κόντε τὸν τεμπέλη
νομοσχέδια τῆς ὥρας, πλὴν ἐκεῖνος δὲν τὰ θέλει,
μὰ κακὸ 'δικὸ του κάνει και τὴν πλάνη του θὰ νοιώσῃ
και πιπρὰ θὰ μετανοιώσῃ.

Φαίνεται και παλληκάρη
και κρατεῖ και ξίφος 'Αρη,
μὰ μὲ ποιοῦς θὰ πολεμήσῃ δὲν μὰς λείει, βρὲ παιδιὰ,
μυστικὸ κ' αὐτὸ μὰς τῶχει, και τοῦ πρέπει σανιδιά,
και μεγάλη κουντροβάλα μὲ γερὴ τριχλοποδιά.

'Ο Κόντες ὁ πολέμαρχος καθόλου δὲν μ' ἀρέσει
κ' εἶναι καιρός νὰ πῶσῃ,
νὰ σβύσω: φλόγες και πυρὰ
κ' ἐγὼ νάλλω σὰν πρῶτα,
νὰ φωτισθῆτε μὲ γιὰ
μὲ τὰ 'δικὰ μου φῶτα.

Καιρός εἶναι ν' ἀπολόρω
και σὰν πρῶτον νὰ διοικήσω,
τὴν διαλύσιν νὰ πάρω
και τὸν γέρο νὰ φορκίσω,

πού μαζί μου τώρα τάχει, σιμάζεται μὴ κἀνά στρουγγαν,
καὶ μ' ἀνόμασε καὶ Δούγκαν.

Γελῶ Ζαήμεδες ἔχθους
καὶ ἀρχὴν καὶ πάλιν ἀρεθθεὶς
βρίσκω τοὺς φόρους ἐπαχθεὶς,
ἀλλὰ συγχροῦς καὶ ἀπεχθεὶς.

Τοὺς φόρους δὲν τοὺς δέχομαι καὶ δὲν τοὺς ὑποφέρω,
ἐγὼ καὶ τὴν συμπάθειαν τῶν Ἀνακτόρων χαίρω,
διότ' εἰς ὥρας συβάραι καθόλου δὲν ἐγάχεφα,
καὶ τὰ λουρά τῶν φοιτητῶν
μὲ τὸν ὑπάρχοντα στρατὸν
ἐμείλιχτος τὰ μάχεφα.

Καὶ φόρους δὲν ἐπέβαλα 'στὸ κράτος σὸν καὶ αὐτοὺς
γὰρ στύλους καὶ στρατούς,
καὶ ὑπὲρ τῆς ἀρχαιότητος γενναίον δεῖξας ζῆλον
ἔσωσα τὴν Ὀρέσειαν, ἔσωσα τὸν Διγυῖλον.

'Εταί πού λές ὠμίλησε σ' αὐτάς τὰς περιστάσεις,
καὶ εἶπε τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ
γὰρ τὸ χρυσόσκηνον καλλι
πῶς ἔδωσε Πρωθυπουργοῦ σπουδαίας ἐξετάσεις.

'Απαρτία δὲν ἦτο σωστὴ
καὶ πατέρες γελοῦν σεβαστοί.
'Ο Γεωσάκης τὴν λίστα διαβάζει
καὶ ὁ γέρος 'Αλεξάνδης κυττᾶ
τοὺς ἀπόντας παρόντας μὴ βάζει
καὶ προσέχει γὰρ αὐτὸ καὶ ἔρωτᾷ.

'Ο Γεράκης καλεῖ τοὺς θεμιδῶνας,
ὅμως λείπει καὶ ἐκεῖνος καὶ αὐτός,
ὁ δὲ γέρος παπποῦς ὁ γεμιδῶνας
τὰ γεράκια κυττᾶ σὸν αὐτός.

Βλέμμα ρίπτουν ἱλαρόν,
καὶ ὁ Χατζόπουλος ὁ πᾶν
ἄρον ἄρον καταθῆναι,
καὶ ἄπνος, καρθηβαρόν,
μ' ἓνα τόνον συβάρων
ἀνεφώνησε παρών,
γλακτὶ θάτκν ἀμαρτία
να μὴ κάνουν ἀπαρτία.

'Εμαρτύρησαν καὶ πάλιν οἱ οἱ παῖδες τῶν γιγάντων
μὲ μαρτύριο φρικτό,
καὶ γινῆκαν τέλος πάντων
ἐκκτὸν δεκακτώ.

Μαύρη σόφα γράλισε
καὶ ὁ Ζαήμες λάλησε
λίγα λόγια καὶ ἀκριβῶ,
καὶ σὲ κόμματκα βουβᾶ
δῶξαν ἐξοφάλισε,
καὶ ζήτηματα στρατῶν
ἄνευ φόρων περιττῶν
ἔχε σβῦσε ἔβλυσε.

'Πέταξ' ἓνας πελεκάνος,
'μίλησε καὶ ὁ Κροκῆπᾶνος,
κάθε γίγας, κάθε νάνος,
καὶ ἡ πατρίς ὑπερηφάνος
μὲ βαρὺ πολέμιον κρᾶνος
ἔτρεξε νὰ πάρη Γιάνος.

Ακαμπρὸς καὶ νῦν φωσφόρος τῶν νυκτῶν
ἐρωτᾶτε Βουλὰς τὰς Ἑλληνίδας,
ὅπουτὰν εἰς τὸ βῆμα τὸ φρικτὸν
ἤκουσθη νὰ λαλή καὶ ὁ Λεωνίδας.

'Στοὺς διαδρόμους κάμποσοι λιμαρών,
'στὴ σάλα ρουαλίζουσε πολλοί,
καὶ ἄλλοι 'στὸ καπνιστήριο φουμάρουν
καὶ λὲν γὰρ τῆς ἀγνώστου τὸ σκυλί,
ποῦ τοῦ Λεῖδῆθ' ἔδρασκε τὴν κόρη,
καὶ ἐπαπειλοῦν τοὺς σκύλους νέοι φόροι.

Κενὰ καὶ τοῦ λαοῦ τὰ θεωρεῖα,
καὶ ἀπόντα θεωρεῖτο μὴ κυρία
μονάχη τὰ γενόμενα προσβλέπει
καὶ τοὺς πατέρας, ποῦπικαν σαλέπει.

Τί βραδεῖα, Περιχλέτο, καὶ ἐκείνη!...
καὶ τὰ βῆθη τῆς κάθε ψυχῆς
καὶ τοὺς λίθους αὐτοὺς συνεκίνει
τῶν μαρτύρων φρικτὴ παννυχίς.

'Ο σὲ Κόντες τὸ πόδι 'κουνοῖσε
καὶ ἔπεφτ' ἐξω 'φιλοῦτσικο χροῖν...
τί μεγάλο κακὸ τοῦ μνηοῦσε
ὁ βορέας, ποῦ τὰννάκιμα παγώνει.

Οἱ κλητῆρες 'στὰ πόδια τῶν λῆθῶν,
τὸν Σιμόπουλο φίλοι κυκλόουν,
τὸν σοφὸ τῶν Ρωμηῶν Τσαμπεραλῖν,
καὶ δὲν ξέρω 'στ' αὐτὸ του τί λέν.

Κάθε λόγος χρυσὸς τῆς Ἀλάσκας
καὶ τὰ στόματα βιάζουν ἀφροῦς,
καὶ 'στὴν ἔδραν ἐπᾶν ὁ Παλάσκας
ὑπνοὺς πέρνει γλυκεῖς καὶ ἑλαφροῦς.

Καὶ ἤκουσθη τότε μὴ τρανὴ
καὶ πολεμοῦρακτη φωνή.

'Ορμᾶτε, σὲς Ἰάπωνες, κατὰ τοῦ Θεοτόκ,
'στὸν Κερκυραῖον πέσετε
καὶ τοῦτον ὑποβῆσετε
γὰρ φρούριον τοῦ Πέρτ' Ἀρθού καὶ τοῦ Βλαδισοτόκ.

Ρίχνετε κατεπάνω του γὰρ μπόμπαις καὶ μυδράλια
ψωμιά, κροφίδες, ἰάχαρες, ἄλευρι, σιμιγδάλια,
κάθε πλοῦ, κάθε φαγί,
καὶ ἄλατκα καὶ πιπέρικα,
καὶ ὁ, τι βαρεῖα φουρολογεῖ
καὶ μὲ τὰ δρό του χερίκα.

Ρίχτε δραχμαῖς μεταλλικαῖς 'στὰ τεῖχη τῶν φρουρίων,
ρίχτε καὶ ψφίσιματα τῶν συλλακτηρίων,

**'Εφόδος 'Ιαπόνων εις τὸ Βλαδιβοστόκ,
ποῦ παρ' ἡμῖν καλεῖται Γεωργάκης Θεοτόκ.**

κι' ὁ Παππαζινακόπουλος 'στὰς Πάτρας νὰ 'μιλῇ,
'στὰς Θήβας ὁ Κυρέλος,
κι' ἀπὸ παντοῦ ν' ἀντιλαλοῦν Κικέρωνες πολλοί,
ὦνπερ οὐκ ἔστι τέλος.

Ἐμπρὸς νὰ βομβαρδίσετε τοῦ Πόρτ- Ἀρθού τὰ κάστρα,
καὶ κάνετε χαλάστρα
εἰ τὸσους φόρους ἐπαχθεῖς τοῦ Κόντε τοῦ Σποργίτη,
ποῦ τώρα 'σῆκωσε κι' αὐτὸς Βουλγαροκτόνου μύτη.

Ὄν βλέπει τὰ φαίβοκλόκ τοῦ καθενὸς ἵππουτου,
δὲν βλέπει τὰ λουστρίνια του καὶ τὸν περιπάτο του,
δὲν βλέπει τὴν Γαρίτσα του καὶ τὸ Ποντικονῆσι,
μὰ θέλει σώνει καὶ καλά
νὰ μάς γανώσῃ τὰ μισαλά,
καὶ τοῦ παπποῦ τὰ τρόπαια κι' αὐτὸς νὰ συνεχίσῃ.

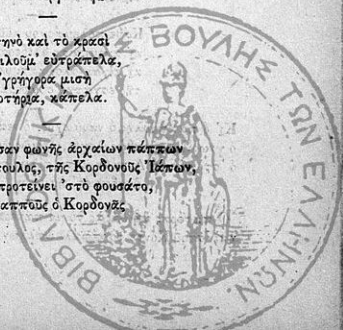
Κατεπάνω προφωρεῖτε
καὶ βαρεῖτε καὶ βαρεῖτε,
κι' ὁ Μικάδος Μουτσολίτο κι' ἡ Μικάδενα Χαρτοῦκα
ἐξαφανίζου πῶς γι' αὐτοῦς
τοὺς Ρωμαίτικους στρατοῦς
μῆτε τρῦπσο δὲν θὰ μείνῃ γιὰ τὴ ραχὴ σας σουρτοῦκα.

Μπάμ καὶ μοῦμου νὰ γίνη θῆνος
καὶ νὰ πέσῃ βροντερὸς
κι' ὁ Σιμόπουλος ἐκεῖνος,
φορομηχτικὸς τρομερός,
ποῦ τὸν ἴσχο καὶ φοβάται κάθε τῶν κυνῶν ἀγέλη,
κι' ἴσως φόρους ἐπαλλήλους
ἐξανβάλλῃ καὶ 'στοὺς ἀκύλους,
πρὶν ἀρχίσουν νὰ δαγκάσουν καὶ τὰ τέκνα τῶν ἐν τέλει.

Ρίγτε τὰ κάστρα κατὰ γῆς, μὰ πέτρα νὰ μὴν μείνῃ,
καὶ σεῖς νὰ 'βγῆτε νικηταὶ γιὰ νὰ ἐξαναρτηνῆν
καὶ τὸ χαρτίσσο τὸ ψωμί καὶ τὸ ψωμί τὸ γάσικο,
νὰ πίνωμε φτηνὴ καφρὴ καὶ ναργιλὴ γιαβάσικο.

Νῆναι φτηνὴ καὶ τὸ κρασί
καὶ νὰ 'μιλοῦμ' εὐτράπελα,
καὶ φέρε 'γρήγορα μισθὸ
εἰ δὴ ποτήρια, κάπελα.

Τοιοῦτοι λόγ' ἠκούσθησαν φωνῆς ἀρχικῶν παππῶν
κι' ὁ Κώστας Ἀγγελόπουλος, τῆς Κορδοῦβς Ἰάπων,
ἐμπιστοσύνης ζήτημα προτείνει 'στὸ φουδάτο,
πλὴν ὁ παπαῖς ὁ Κορδοῦβς.

τοῦ Κώστ' ἀκούσας τὰς φωνάς,
ἀπ' τὸν ζακέ τὸν τράβηξε καὶ τοῦπε: κάτσε κάτω.

Κάθισε κάτω παρευθὺς
καὶ μόνος πρέπει νὰ σκεφθῆς
πῶς δὲν συμῆρει σήμερα 'στὸ γνωστικὸ Κορδόνι
σὺ πρῶτος, Γκιπωνέζε μου, ν' ἀρχίσῃς τὸ κανόνι.

Γιὰτι κι' ἂν πείσω, Κώστα μου, μὲ τὰ δικά μας θούριμα
τοῦ Πόρτ- Ἀρθούρ τὰ φρούρια,
μὰ δὲν σκοπεύω νὰ γενῶ τὸ Μήττουσ σκαλοπάτι
ν' ἀνέβῃ 'στὸ Παλάτι,
καὶ νὰ τὸν ἔχουν 'στὴν Αὐλὴ γιὰ πρῶτο καθβαλλήρο
καὶ τὴν διάλυσιν κρατῶν νὰ λήρῃ. ζῆσου γέρο.

Κι' ὁ Κώστας ἐσίωπησε κι' ἐκάθισε σὰν πρῶτα,
κι' ὁ Ροθρος, νέος Πατρινός,
'στὸ βῆμ' ἀνέλαμψε δεινός,
ἀλλὰ τὸν τράβηξαν κι' αὐτὸν ἀπὸ τὴν ρεδιγκότα.

Κι' ἔτσι μὲ τὰ τραβήγματα
ζακέων καὶ ρεδιγκότα
ἐσίγησαν κηρύγματα
κορδονοφόρων μαχητῶν.

Κι' ἄλλος Ἴσπων μαχητῆς
καὶ τῆς Κορδόνας βουλευτῆς,
ἐπρότεινε βομβαρδισμὸν ν' ἀρχίσῃ τὸ Κορδόνι,
μὰ τὸν ἐτράβηξαν κι' αὐτὸν ἀπὸ τὸ παντελόνι,
ὅταν Ἀναστασόπουλος, ὁ βουλευτῆς Μεγάρων,
ἐπρότεινε τὴν ἔφρονον κατὰ τῶν Γοσποδάρων.

Κι' ἀρχισε τότε, Περικλῆ, βομβαρδισμὸς σπουδαῖος,
φριχδῶδες καὶ ραχδαῖος,
καὶ γενικὴν ἐπίθεσιν τὸ Πόρτ- Ἀρθούρ ὑπέστη,
ὁ Κόντες μας τοῦτέστι,
πλὴν ἀντεστάθῃ κρατερὸν
πρὸς θλίψιν μας καὶ πόνον
κι' ἐσίγησε πρὸς τὸ παρὸν
τὸ πῦρ τῶν Ἰσπάνων.

Ὅμως κι' ἂν δὲν τὸν ἐρρίξαν θὰ ζαναπάρουν φόρα,
κι' ὁ Κόντες ὁ Πορταβουρῆς
ἀπὸ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς
πολιρκεῖται τόρα.

Κι' ἔφεξε, βρέ Περικλέτο, καὶ χρυστῆς ἡμέρας βλέμμα,
εὐελπις ἀκτίς ἥλιου,
κατεφώτισεν ἥρεμα
τὴν Βουλὴν τοῦ μεγαλείου.

Κάθε πολεμάρχου κοῦτρα
κι' ἀγρυπνίας θλιβεράς,
κι' ἔψαν ὄλοι καὶ μοῦτρα
τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς.

Κι' ὁ παππούλης ὁ ναυμάχος, ὁ νεάζων κι' εἰς φωνήν,
ὁ γνωρίζων, καθὼς λέγει, δεξιὸς ἡμιονεῖν,
ὁ 'στὸν ὄσιον Λουκᾶν μετὰ φίλων του πρὸ χρόνων
ἀναβάς ἐπ' ἡμιόνων.

Ὁ πατέρας ὁ διδάξας τὸ μὲ πάτερων νικᾶν
κι' 'στοῦ Κόντε τὸ κεφάλι ψάλλων τὸ κατὰ Λουκᾶν,

ὁ θυμώσας καὶ τραβήξας τοῦ Κωστῆ του τὸν ζακέ,
ποῦ 'στὰς ἐκλογὰς ἐκείνας ἔφαγε τὸν τενεκέ.

Ὁ πικρὸ καλχίνων ἔπῃ
τὸ πικρὸν δροσίζει στόμα
μὲ γλυκίωτατον σαλέτι,
προσφερθὲν ὑπὸ τοῦ Ρώμα.

Κάθε μῆνις ζευθαίνει
κι' ὁ Τραυλὸς τραυλίζει: κρύο,
κι' ἡ κυρία παραμένει
μοναχῇ 'στὸ θεωρετο,
κι' ἕνας κι' ἄλλος περιέργως ἐρωτοῦσε, βρέ τσιφούτη,
σὰν ποῦζα τάχα νάκει τοῦτη.

Κι' εἶπα τότε, Περικλέτο, 'στὰς ἀργούσας τὰς γαστέρας,
ποῦ μὲ νίκαις μᾶς μεθᾶνε:
γιὰ νὰ κάθῃς 'εἰς τόρα καὶ νὰ βλέπῃ τοὺς πατέρας,
ἢ Μακεδονία θάνα.

Κι' ἐτελείωσαν τὰ πάντα τῆς περιαλήτου πάλης
κι' εἶχε φύγει κι' ὁ Ζαχίμης κι' ὁ πολὺς κατσκορμᾶλλης,
καὶ σὰν πῆγαινε 'στὸ σπῆτι μὲ παλληκαρροῦ φωτῆ
κάτι μάγισσας τοῦ Μάκθε τοῦ ψιθύριταν 'στ' αὐτῆ.

Ὡ συμῆθερε στωμίλε τοῦ κυρίου Κυρκακούλη,
ποῦ σὰν φάντασμα τοῦ Βάγκου 'στέκει μῆρος εἰς τὸν παππού-
σὸ διάλυσιν δὲ πάρης, σὺ λλιότερος κορώνης (Λη)
θάσαι θάνας, θάσαι Γλάμης,
θάσαι μπάμπας τῆς Κορώνης,
θάσαι τῆς Κορώνης βλάμης.

'Στὸ Κουβέρο θὰ πετάξῃς ἐλαφρότερος καὶ κούφης
χρυσάλλιδος χοροπτεροῦ,
πιθάνον καὶ νὰ γυρίσῃς σκανδα κοκκινουκούφης
μὲς 'στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γέρο.

Π.—Μὰ δὲν μοῦτες ἂν εὐρέθῃ τῆς κυρίας τὸ σκυλί,
ὅπου δάγκασε τὴν κόρη τοῦ Λεβίδη, Φασουλῆ.
Φ.—Ἔερο μόνον πῶς κλητῆρες πηλακοῦν ἀπάνω κάτω
δι' ἐρεῦνας δραστηρίας,
πῶς ὁ Βούλτες παρατῆθη, κι' ἔφαγε κοτζᾶμ σπακᾶτο
τὸ σκυλάκι τῆς κυρίας.

Π.—Ὅραε τὸ λοιπὸν θεὸ φάπαις μὲ 'στὴ μούρη σου, κωθῶν
καὶ νὰ πᾶς νὰ τὸ γυρέψῃς μὲ τὸν Φὺν-Κολοκοτρώνη.

Ἡ τοῦ γαμβροῦ μας ἀδελφῆ, Καλλιόπη Μοσχονᾶ,
κόρη τῆς Κρήτης διαλεκτῆ μὲ δῶρ ἀληθινὰ
καὶ μὲ σπανίας ἀρετᾶς,
ἠραβεωνίσθη κατ' αὐτὰς

Νίκου τὸν κτηματέμπορον, τὸν Δασκαλάκην ἦτοι,
κι' ὁ Φασουλῆς καὶ μόνου τοῦ καὶ μ' ὄλο του τὸ σπῆτι
τοὺς εὐχετ' εὐτυχήματα μῆρια καὶ μεγάλα,
κι' αὐτὸ τάθαντο νερὸ καὶ τοῦ πούλιου τὸ γάλα.

Ἐφημερὶς Ἰγείας, πραγματικῶς σπανία,
καὶ χρῆσιμος δι' ὅλους κι' ἐν πάσ' οἰκουμένῃ.
'Ἄλφα Γεωργίου, Ἀεκληπιῶνης πρῶτης,
διευθυτῆς κι' ἐκδότης.

Ἀνέπιστος Ἀγάπη,
ἔργου τοῦ Κώστα Λιάπη.